

За международния конкурс:

„Аз съм българче“ – 2020 г.

Есе на тема:

„Българското в мен“

Българското... Започнало своето пътуване във времето от далечна Азия, носено на раменете на нашите праотци. Поставяно на върховете на стрели и мечове, влизайки в многобройни битки и войни, разнасяно нашир и длъж от ученици и последователи на солунските братя Кирил и Методий, устояло на Византийската и Османската империя, останало по стените на черквите в Копривщица и Батак.

Какво означава българско? Каква е съвременната трактовка на този въпрос? Нима „...че и ний сме дали нещо на света...“ е достатъчно извинение за поведението ни в наши дни, за моралното ни падение и забравяне на изконните български ценности. „Българското“ е изтъкано от безброй положителни и отрицателни белези. То е смесица от непоколебимост, целеустременост, чувство за национална идентичност, вяра в семейните ценности, патриотизъм. Но успоредно с това егоизъм, понякога загуба на вяра в утрешния ден и учудваща на моменти търпимост към заобикалящата ни неправда. Могат да се дадат още много и безброй примери за едното и другото. Аз ще се опитам да дам моя все още детски отговор на този въпрос.

НЕ!!! Няма да отговоря еднозначно. Аз съм българка, която живее и учи в чужбина. Горда съм със своя буен „български“ нрав, понякога неразбиран от чужденците, но аз съм една от милионните частици, изграждащи представата за България и българското по света.

Българка. Всеки път щом се нарека по този начин, в мен се надигат чувства на гордост, вълнение, трепет. Зная, че съм потомка на род, оцелял повече от 1300 години. Това ме задължава да направя всичко по силите си, за да пребъде и напред във времето България. Но за да се случи това, ще обърна внимание на настоящето. Трябва да се поучим от добрия пример на други народи, без да губим своята национална идентичност. Трябва да останем чисти като Апостола и готови на саможертва като Ботев. Няма значение къде сме пръснати по света. Няма значение поради какви обстоятелства сме извън пределите на родината, ние винаги ще останем българи. Просто защото, когато си далеч, си даваш сметка какво означава България за теб. Не чувстваш

закрилата на Балкана, не усещаш необятната шир на Равнината, не те гали свежият морски бриз, и може би не се чувстваш достатъчно свободен и Себе си.

Българското в мен... Как да го опиша, не зная! Може би генетично свързано с нестинарите или мъжете, танцуващи хоро в ледените води на реките през Йордановден. Може би то е онова малко кръстче, което почти всеки българин е носил под дрехите си в онези най-тъмни и тежки 500 години от нашата история. Аз съм това нещо, което е вдъхвало надеждата за оцеляване. Аз съм този вопъл, който се е откъсвал от устата на майката прощаваща се със своето чедо, взето като кръвен данък.

Но аз не съм тази, която ще остане безучастна към идните поколения, защото чувствам това като свой дълг - да направя така, че българите да не напускат родината си. Защото тя липсва! Българското в мен ще се помъчи да не допусне това. Надявам се никога да не спре да ми говори, надявам се никога да не го изгубя, надявам се...

Надеждата е хубаво нещо. А нищо хубаво не умира! За това се надявам да предам един ден и на своите деца, това на което са ме учили и възпитавали моите родители – любов към ближния, гостоприемство, вежливост, толерантност и уважение към другите хора. Тези положителни черти на характера са присъщи на(надявам се)и за всички българи. А както вече казах, нищо хубаво не умира. За това съм убедена, че българското ще пребъде!

Естел Веселинова

IX клас, 16 години

БСУ „Д-р Петър Берон” – гр. Прага